

man overvejet, i hvilket omfang det er muligt at forenkle særlig de i den danske straffelovs kapitel 28 omhandlede berigelsesforbrydelser, hvorom bestemmelserne er relativt komplicerede, og som i særlig grad forudsætter et samfund med et stærkt uddifferentieret økonomisk liv. Vanskelighederne ved udformningen af sådanne bestemmelser består for Grønlands vedkommende i, at man endnu ikke kender formerne for det fremtidige økonomiske liv. Overvejelserne har ført til, at man har fundet det betænkeligt at gennemføre regler, som væsentligt adskiller sig fra de i den danske straffelovs kapitel 28 omhandlede. Man finder, at de sociale forhold, som disse bestemmelser forudsætter, i vid udstrækning er til stede i Grønland. Den del af de i straffelovens kapitel 29 omhandlede forhold, der bygger på økonomiske og retlige forudsætninger, som ikke er til stede i Grønland, har man derimod fundet det ubetænkeligt at udelade af forslaget.

Regler om pengeafpresning og røveri har man ikke optaget i forslaget, fordi de omhandlede forhold omfattes af andre bestemmelser, jfr. reglerne om ulovlig tvang, vold og tyveri.

Til § 72.

Reglen svarer ganske til den danske straffelovs § 276.

Til § 73.

Reglen er formuleret som straffelovens § 277, men i overensstemmelse med grønlandsk opfattelse har man i forslaget udvidet gerningsindholdet af hittegodsforbrydelsen i forhold til dansk ret, idet man i modsætning til straffeloven, jfr. § 278, nr. 1, betragter tilegnelse af ting, som tilfældigt er kommet i gerningsmandens varetægt, som ulovlig omgang med hittegods, undtagen når der, jfr. forslagens § 74, stk. 2, foreligger tilfælde, hvor den tilegnede genstand er blevet betroet i gerningsmandens varetægt. Som konsekvens heraf har man foreslået ordene i straffelovens § 277 „på lignende tilfældig måde“ erstattet af det i straffeloven af 1866 § 248 anvendte udtryk „på anden måde tilfældigt“.

Til § 74.

I forhold til den danske straffelovs § 279 har man foreslået en forenkling, navnlig derved, at den karakteristiske, bedrageriske

handlemåde alene beskrives med ordene „på svigagtig måde“.

Underslæb omhandler som ovenfor nævnt alene tilegnelsen af betroede ting. Man har ikke anset det for betænkeligt at formulere området for den danske straffelovs § 278, nr. 1—3, under eet som en regel om tilegnelse af betroede fremmede ting eller penge og at forenkle nr. 2, således at man anvender ordet „lån“ i stedet for „pengelån eller andet lån til eje“.

Man har fundet det hensigtsmæssigt at benytte betegnelsen „underslæb“, som efter dansk opfattelse betegner gerningstyper, der klart adskiller sig fra bedrageri, uanset at underslæb ikke kendes af navn i Grønland.

Til § 75.

Under hensyn til den private erhvervsvirksomhed, som allerede nu er etableret i Grønland, har man fundet det betænkeligt at udelade regler om mandatsvig, uanset denne forbrydelse ikke hidtil har foreligget til pådømmelse i Grønland.

Bestemmelsen svarer til straffelovens § 280; man er opmærksom på, at forslagens regel muligvis vil dække visse af de i straffelovens § 299, nr. 2, omhandlede forhold, men har ment at kunne se bort herfra.

Til § 76.

Skyldnersvig har hidtil ikke været helt uden praktisk betydning i Grønland, idet det ikke så sjældent er forekommet, at personer, som havde huse, hvori henstod endnu ikke tilbagebetalte offentlige lån, har benyttet dele af husets træværk som brændsel.

Bestemmelsen afviger fra den danske straffelovs § 283, idet man ikke har fundet det fornødent i forslaget at medtage eksemplerne i § 283, stk. 1, nr. 3; man har endvidere set bort fra stk. 1, nr. 2, og fra § 300, ligesom man mener, at det bør overlades til praksis at tage hensyn til de i § 283, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Til § 78.

I modsætning til, hvad der gælder efter den danske straffelov, omfatter bestemmelsen den, som i ond tro gør en ågerfordring gældende efter at have erhvervet den i god tro. Udvidelsen er dels formuleringsmæssigt, dels socialt begrundet, i hvilken forbindelse det skal bemærkes, at overdragelse af fordringer ikke spiller nogen praktisk rolle i Grønland.